

Jeg skal ved vort Endringsforslag endnu tillade mig den Bemærkning, at det har været under Forhandling i Udvalget, om man ikke skulde see sig istand til at organisere Retsvidneinstitutionen i Kjøbenhavn, som det ved Forordningen af 1847 er skeet for det øvrige Land, og deri søge en yderligere Garanti for den Tiltalte. Vi have imidlertid antaget, at om en saadan Reform end i og for sig vilde være ønskelig, vilde den dog ved dette Lovudkastets Behandling i Thinget føre noget ud i det Vidtløftige. Vi forvente, at den høitærede Justitsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa en saadan Forandring, selv om vi tør haabe, at om ikke ret mange Aar en fuldstændigere Reform i vor Retspleie vil gjøre det uforønsdent.

Den anden Endring griber ind i hele Rettens Organisation, og jeg skal i saa Henseende i alt Væsentligt henholde mig til Udvalgets Betænkning. Det høie Thing vil vide, at det er denne Gjenstand, der høvetfagelig har gjort Krav paa Udvalgets Opmærksomhed. Det er derfor ogsaa den, som Udvalgets Betænkning væsentlig omhandler, og jeg skal derfor indskrænke mig til meget faa Bemærkninger. Det høie Thing vil have seet, at der for Fremtiden ved Lovudkastet organiseres to Afdelinger under Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn til Behandling af offentlige Politifager. Imidlertid er der ved Lovudkastets § 12 sat en saa indskrænket Begrændsning for Politidommerens Berettigelse til efter sluttet Undersøgelse af Sagen at paadømme den, at mangfoldige virkelige Politifager, der efter Lovgivningen fra Først til Sidst skulle behandles som saadanne, ville falde udenfor Dommerens Berettigelse til at paadømme dem. Dette er forekommet os overordentlig uheldigt, ja, det er ogsaa forekommet Lovudkastet selv urimeligt, og man har derfor søgt at høre paa denne Begrændsning ved at give Dommeren Tilladelse til at paadømme saadanne Sager, naar Tiltalte selv vilde give sit Samtykke til, at der gik Dom efter sluttet Undersøgelse. Det forekommer mig, at deri ligger den Tanke, at offentlig og mundtlig Behandling af Sagen vil give fuldstændig god Garanti for Sagens Paadømmelse af Ene-dommeren. Det synes mig klart, at det

maa være Grundtanken i denne Tilladelse, idet man jo dog ikke kan ville, at en Tiltalt skal give Dommeren en Berettigelse, som Lovgivningen ikke i og for sig finder fyldestgjørende. Det er derfor forekommet os rigtigt at føre denne Tanke igjennem, saa at det stod klart som en Anerkjendelse fra den offentlige Opinions, fra Lovgivningsmagts Side, at offentlig og mundtlig Behandling giver fuldstændig Betryggelse for Sagens gode Paadømmelse af Ene-dommeren, dog saaledes, at der, hvor Straffegraden bliver noget høi for den Paagjældende, bør være en yderligere Garanti i Sagens nye Behandling for et Overtribunal. Vi have derfor formeent, at Politidommeren ikke skal standse sin Virksomhed ved Undersøgelsen af Politifagen, men at han kan paadømme den, hvis ikke Straffegraden overstiger Vand og Brød, idet vi dog ved Siden heraf have bevaret den Garanti, der ligger i Afgangens til Prøvelse for Landets høieste Domstol under de sædvanlige Regler for Appel. Ved denne Forandring have vi vundet det, at alle Politifager ikke blot skulle begyndes, men og kunne vente deres Paadømmelse ved de nye Politiretter, at det ikke bliver nødvendigt at standse ved Undersøgelsen, idet de ikke kunne paadømmes, medmindre Tiltalte efter sluttet Undersøgelse dertil vil give sit Samtykke, og vi have, som det forekommer mig, vundet for Tiltalte en Garanti ved Afgangens til at faae Sagens Behandling og Paadømmelse paakjendt ved Høiesteret. — Efter hvad der er mig bekjendt, tror jeg, at det høie Landsting vil sætte Priis paa denne Betryggelse for den Tiltalte, og jeg skal bemærke, at selv om det vil komme til en fuldstændigere Reform i Strafferetspleien, vil der jo naturligviis stadigt vedblive at være en saadan Garanti. Vi have endelig, hvis vort Forslag maatte vinde det høie Things Bifald, vundet et Trede, nemlig at Tyveri-, Hæleri- og Bedragerifager, der efter den nuværende Lovgivning skulle behandles politiretsviis af Kriminal- og Politiretten i første Instants, naar Straffen ikke overstiger 2 Aars Straffearbejde, ville i Almindelighed ikke blot kunne vedblive at behandles som Politifager, men ogsaa kunne paakjendes som saadanne; naturligviis forsaavidt Straffen ikke overstiger 6 Gange 5 Dages